

HIRMUISIA HETKIÄ.

Marcus ohjasi koneensa heti ylös-päin, hän tuns i epämääräistä levotomuutta...

Hän ehti tehdä kuusi kierrosta, kun äkkiä tapahtui jotain, vielä hirmuisempaa kuin entiset...

Koko avaruus tuntui näet yhtenä jättiläissalamana leiskahtavan tuleen. Koko näköpiiri, kaukaiset metsät, vuoret, koko maailma leimahti aavemaisen sinkkirikkaaksi, tulimerikin kalpeni samanlaiseksi. Vaistomaisesti tarttui Marcus kaikkiin voimiin ohjauspyörään, ja pitkän, tuskallisen hetken jälkeen ryskähti kone niin ankarasti kuin olisi heidän päälleen korkeudesta pudonnut suuri kallonlohkare. He paiskautuivat alaspäin hirmuista vauhtia — ja alapuolella tuo riehuva helvetti!

Isku oli lyönyt Marcuksen miltei tainnoksiksi, mutta onneksi jaksoi hän käsittää epätoivoisen tilansa... Hän koetti ohjata vaakasuooraan, mutta vauhti oli liian hirveä; ohjauslaitte vapisi hänen kädessään — ja helvetti läheni...

Siinä silmänräpäyksessä hän huomasi, että moottorit kävivät vain puolella nopeudella. Salamannoisesti täysi vauhti, viimeinen epätoivoinen ponnistus ohjauksessa; konekin väräsi aivankuin elävä olento ankarasta ponnistuksesta — mutta vihdoin se lensi vaakasuooraan!

Mutta he olivatkin jo mustanpunaisen savun keskellä. Viimeiseksi näki Marcus sen lävitse leiskuvia liekkejä, hän luuli palavansa, ja kamala pauhu tuntui voitonriemuisesti ulvoavan: myöhäistä!

Savu sokasi Marcuksen, hän oli tukehtumaisillaan ja kone oli vihnosti pyöriään ympäri — ikäänkuin suunnaton hyrrä; päässä jyskyi hirveästi, mutta hammasta purren ohjasi hän ylöspäin, väänsi lisävauhdin venttiliin auki — pian, pian ylöspäin! Sitteen hän tuns saavansa ilmaa! Hän alkoi rajusi yskää, mutta taas hän veti keuhkoihinsa ilmaa! Ylemmäksi! Silmiä kirveli niin ankarasti, kuin olisi niihin ruiskutettu jotain tulista ainetta.

— Aah! — hänen rinnastaan kohoisi raskas huokaus. Vihdoinkin raitista, ihanaa ilmaa! Silmätkin jo pysyivät auki!

Nyt vasta hän huomasi, että Julius oli kumartunut palkallaan eteenpäin kuin avuton juopunut, käsi riippui hervottomana alhaalla — pyörtönyt...

Marcus tuns värisevänsä, muistaessaan, miten vähällä oli, ettei hän itse pyörtönyt... Vielä muutama henkäys paksumpaa savua — ja he olisivat pudonneet alas, hävinneet sinne kun kaksi vesipisaraa hehkuvaan sulatusuuniin...

Hän tuns kummallista liikutusta; niinkuin tämä kone, hänen koneensa olisi ollut elävä olento, uskollinen ystävä, joka oli pelastanut hänet hirmuisesta kuolemasta...

— Särkyköhän koneeni? — ajatteli Marcus ja kiersi äänensammuttajat paikoilleen, kuullakseen, rätistikö kone jostakin. Ei rätissyt...

Marcus alkoi kuunnella...

Ei — ihmisäänä ei enää kuulunut; nekin jotka äsken huusivat liekkien kauhistavassa syleilyssä, ovat jo väineneet — he eivät enää tunne tuskaa...

Mutta kaikki nielövä tuli ulvoa, kohisee, ryskyy — se pauhaa mahtavammin kuin myrskyävä valtameri... Ja vielä senkin yli kuului toisinaan luhstuvien kivirakennusten kumea jyrinä.

Marcus päätti laskeutua alas — mutta mihin? Hän ei tietänyt enää missä oli, kaikki oli muuttunut vieraaksi.

Silloin huomasi hän tuliaavikon keskellä aivankuin tulivirran. Se kiilsi ja välkkyi kuni sadun tulessa asustava kultakäärme — se väräsi kuin saalinhimosta...

Jo en asemasta tiesi Marcus että tällä puolella oli ollut ylhäisön huviloita ja heti kaupungin ukopuolella suuri kilpa-ajokenttä, autorata, tennis- ja potkupallokenttiä y. m. Ja se on tuulen yläpuolella. Marcus ohjasi heti sinnepäin.

Kirkkaassa punasenkeltaisessa valossa näki hän ensiksi suuren, solkean renkaan: autorata...

Tuossa aavemaisessa valossa näki hän kirjavan, juoksevan ihmisjoukkoa Oliko siellä valkopukuiskin... syysyönä...?

Sieltä kuului omituista huutoakin, mutta Marcus ei pannut siihen huomiota. Kummallinen raukeus valtasi hänet, tuon tavattoman lämpötyksen jälkeen, ja hämääri ihmettely siitä, että pääsee vielä maahan — saa elää tuon hirvittävän jälkeen.

Hän kiersi vielä yhden ympyrän, sitten laskeutui keskelle kilpa-ajokenttää.

Hän istui hetken liikkumatta pitäen kiinni ohjauspyörästä. Hän kuuli pitkävetelstä huutoa, mutta tuo omituinen raukeus valtasi hänet yhä voimakkaampana, oli niin sulosta levähtää... hän oli nukkumaisillaan...

Mutta silloin tuo huuto kuului lähempää... se oli...

Hän katsahti taakseen — ja niinkuin patonsa särkenyt hyökyaalto vyöryi heitä kohden sekava, puurtavan kirjava joukko. Ja huuto... niin siinä ei saattanut enää erehtyä — se oli niin hirvittävä kuin suulauman riemu-urvonta, näädessään tuokaa-ajetun hevosen nääntyneenä kaatuvan lumeen...

Julius muuttui aivan kalpeaksi ja sanoi käheällä äänellä:

— Ne tulevat tappamaan meitä...

— Niin kai, — sanoi Marcus ja näytti vieläkin omituisen välinpitämättömältä. Mutta kun joukko oli noin 70—80 m päässä, hypähti hän selosalleen huudahtaen:

— Ei! Emme anna tappaa itseämme! Kuularuisku heitä kohden, ja ammu ilmaan heti kun sanon. Ei missään tapauksessa joukkoon!

Jo näkyi heffuvia nyrkkejä ammuttavia sulia, tyisiä silmiä — ja heidän huutonsa tukehutti hetkeksi tulenkin kohinan...

Marcus oli huomannut käsensä vapisevan, odottaessaan hyökkääjään lähenemistä. Mutta kun tuli toiminnan hetki, oli hermostus kadonnut. Hän nousi selosalleen ja heiluttaa käsillään, huusi kaikkiin voimiin:

— Kansalaiset! En ole vihollinen! Saisahtukaa!

Vaihoi kuuli hän oman äänensä!

Onneksi oli lentokoneen kori verrattain korkea ja kevyesti panssaroitu: muuten heidät olisi suorastaan tallattu jalkoihin. Pari miestä koetti kiivetä lentokoneeseen, mutta hän työnsi heidät takaisin, tarttui pieneen kuularuiskuun ja huusi hurjasti:

— Takaisin! Ammun! Ettekö kuule! Saisahtukaa!

Kuularuiskujen vaikutuksesta pysähtyi joukko, kirkuen villisti:

- Kuolema lasten pyövelle!
- Pian tuleen! Tuleen!
- Konna, missä on lapseni!
- He pääsevät omaan tuleensa!
- Pian palstumaan!
- Paistumaan! Paistumaan!

Vieläkin Marcus viittoili ja huusi kaikkiin voimiin. Äkkiä muuttui joukon huuto hurjan voitonriemuiseksi — ja hän tuns miten raudanluja, luhnen koura tarttui hänen niskaansa...

Marcus käännähti rajusti ja iski samassa hyökkääjää kynnäpäällään rinnan alle; mutta koura ei hellittänyt, kynnet tunkeutuivat vain ihoon, kuni petoeläimen kynnet. Marcus ponnisti kaiken voimansa, pudotti hyökkääjän ja huudahti läpitukevasti:

— Ammu!

Parikymmentä miestä koetti parhaillaan kiivetä koneeseen, mutta kun kuularuiskun terävä rätinä puuskahti miltei heidän kasvoilleen, vai-

kenti huuto, ja useimmat kääntyivät pakoon.

Julius lopetti, ja samalla hetkellä huusi Marcus läpitukevasti:

— Ihmisraukat! Oletteko tulleet miellipuoliksi? Ettekö näe, että olen ystävä...?

Joukko pysähtyi kuin epäröiden. Ja nyt Marcus alkoi vävistä; nuo ihmisraukat ovat miltei kaikki puolitalastomia: miehillä housut, toisilla paita, joillakin vain rääsy keskiruumilla, ja monet olivat antaneet viimeisetkin riekaleensa pienokaisilleen; niiden väsynyttä itkua kuului kaikkialta...

Silloin Marcus näki nuoren, aivan alastoman äidin pitelevän pienokaisiaan...

Tämä valkutti järjestyvästi Marcukseen; mitä ajattelematta hän sieppasi viltin, hyppäsi alas ja kietaisi sen nopeasti naisen ympärille. Tuo teko vaikutti joukkoon enemmän kuin mitkään sanat; monet alkoivat itkien ja soperellen tukeutua hänen luokseen pyytäen anteeksi menettelyään.

— Ystäväni... ystäväraukat! — änkkyti Marcus liikuttettuna. — Minä kyllä ymmärrän, että...

— Mutta miksi te ammuitte meitä? — keekeytti äkkiä uhkaava miehen ääni.

— Ettekö ymmärrä, että me ammuimme ilmaan!

Kun te — muistakaa vain, miten te...

— Niin, niin, meissä oli syy!

— Hyvä on! Hyvä! Hyvä!

— Te olette ihmisiä

(Jatk.)

Venäjän nälkä ja Saksan näyttämötaiteilijat

Erratit saksalaiset taiteilijat ovat osoittaneet ammattiveljilleen, sekä miehille että naisille, seuraavasältoisen julistuksen:

“Venäjällä on nälkähätä! 30 miljoonaa miestä, naista ja lasta on nälkäkuoleman uhkaamana. Joka päivä kuolee useita tuhansia. Karja kuolee sukupuuttoon, kylät autioituvat, koleera ja lavantauti raivoavat Volgan alueella.

Kaikkialla maailmassa on ryhdytty Venäjän nälkäisten avustamistöihin. Työläiset, taiteilijat, tiedemiehet ja kaikki ne, joilla on enemmän sydäntä kuin mahaa, ovat lyöttyneet yhteen auttaakseen hädänalaisia keräyksillä. Emme siis meidän saa jäädä seisomaan jälle, meidänkin on avustettava Venäjän nälkäisiä.

Työläiset, puolueisiin katsomatta, keräävät rahavaroja, alusvaatteita, pukuja talkka antavat koneita tai työkaluja. Taiteilijat, maalarit, kirjailijat, näyttelijät asettavat lahjansa Venäjän avustuksen käytettäväksi, huovuttavat palkkiensa, jotta sillä ravittaisiin nälkäisiä ja tehtäisiin sairaut terveksi.

Myöskin me voimme auttaa, jos esinymme ilmaiseksi illan tai pari

Sonetti talvelle

Pois suven vihreys jo häipyi maasta, ei lämmin tuulahdus nyt tänne saa; ei laula linnut ajast' onnekaasta, kun vaiko lumen peitossa on maa.

Nyt värjyy luonto talvikahlehiissaan, ei aurinkoinen jaksaa lämmittää; myös imehminen kulkee aatoksissaan ja oudosti sen sydän väräjä.

Kun poistu viel' ei sorron talvi maasta, mutt' kaikkialla hohtaa kurjuus, saasta ja pelastust' ei ihmiskurja nää.

Ah! — Kansat käy jo keväät aatelmisissaan, on vapauden kaiho toivehissaan ja kohoaa pi kumarainen pää!

M. Rutanen.

huovuttamalla palkkiomme nälkäänäkeville. Me voimme avustaa erityisillä illoilla, me voimme avustaa keräämällä iltaisin yleisöltä avustusta.

Kehoitamme kaikkia toverejämme yhtymään tähän työhön. Pyydämme allekirjottamaan tämän julistuksen ja sen jälkeen muuttamaan sanat käytännölliseksi toiminnaksi harjoituksemme solidarisuutta kaikkien muiden työtätekevien kanssa.

Osoittakaa solidarisuutta Venäjän nälkäänäkeville!”

Kauppaviraston virallisen tiedonannon mukaan Yhdysvaltain ulkomaisen kaupan kuluneella vuodella aleni alimpaan määräänsä. Vientikauppa v. 1921 oli yhteensä \$4,484,880, joka on yli neljä biljoonaa dollaria eli lähes 100 prosenttia vähemmän kuin v. 1920.

More Eggs & Guaranteed

TEIDÄN ei tarvitse arvelta, kun annatte kanoilleenne "HEN-PEP", te tiedätte, että ne tulevat munimaan syksyllä ja talvella. HEN-PEP kaksinkertaisesti munavaroitteen, kasvattaa lonta ja lihaksia, jouduttaa hyyhenica ajaa, ehkäisee sairauden ja suojaa häikäet kanaat munimaan kylmillä talvi-ilmoillakin, jolloin munia voi myydä kalliimmilla hinnoilla. HEN-PEP takaa teille enempi munia ja siten voittoa munista ja kustannukset pienenee verraten "HEN-PEP":n kanssa, joka on seurauksena. Ylimääräiseen voittoon, joka on seurauksena. Mikäli onnistuneet kanoillaitait käyttävät "HEN-PEP":n? Sen tähden että he ovat kokemukseen kautta tulleet huomaamaan, että se on yksi laake, joka aina auttaa lisäämään munimista ja siksi, että se myydyään rahapalaustakauksella; se on vakuutena teille saadakseen rahame takaisin jotta laake ei maksa teille mitään.

Ostajat Täysin Tyytyväisiä!

Lukkaa seuraavat kirjeet, jotka ovat tulleet useammalta tämän takauksella myydyin laakeen ostajalta:

250 MUNAA PÄIVÄSSÄ
Jälkeen HEN-PEP:n käyttämisen olen saanut 250 munaa joka päivä ja sitä ennen sain ainoastaan 31 munaa.—R. J. Miller, Illinois.

HEN-PEP \$1,000.00 ARVOINEN
En olisi ilman HEN-PEP:ia vaikka saisin \$1,000.00. Kananit nyt kaikki munivat ja näyttävät hyviltä.—Geo. S. Kanter, No. Carolina.

MUNIA PAKKAS ILMALLAKIN
Tämä on enst talvi elämässäni, jolloin olen saanut munia vaikka luseuntari osotti alapuolelle päätympäisteen. Teidän HEN-PEP:sen tehki—Lena Olson, Minnesota.

HEN-PEP ON IHMEELLISTÄ
Olen käyttänyt teidän "HEN-PEP":n noin kahdeksan ajaa enkä milloinkaan ennen ole saanut niin paljon munia. Se on kilttämättä ihmeellistä.—Henry Hoper, Ohio.

46 KANAA—926 MUNAA
Laake, jonka myitte minulle, on paitsupaa mitä ilmotitte. Kananit näyttävät nyt paremmilta ja viime kussa 46 kanaa nimit 926 munaa.—S. C. Becker, Oregon.

Rahanne Takaisin Takaus
Me täysin takaamme, että "HEN-PEP":n saa kaikkien munimään enempi kuin ne kuokkaan enemminkin ovat munineet. Ei ole vällä mitä muita laakeita tai kiihotinta olette niille enempi antaneet. Jälkeen kokelluun, jos ette ole siihen tyytyväisiä, ettei se ole parhainta munimisen kiihotinta mitä milloinkaan ennen olette käyttäneet palauttakaa käyttämätön osa meille ja palautamme joka sentin mitä olette maksaneet siitä.

Postittakaa Kuponki—NYT!
NATIONAL FORMULA CO.,
2126 Westminster Bldg.,
116 So. Dearborn St., Chicago, Ill.
Herrat:—Mukana seuraa \$..... Tulen antamaan kanoilleni "HEN-PEP" takaamaan munien tuottajaa, sillä ymmärryksellä, että jos se ei saa mita munimaan enempiä kuin mikään muu ruoka tai laake mitä milloinkaan olen käyttänyt, minä voin palauttaa käyttämättömän osan ja palautatte rahani takaisin. (Merkitkää haluatamme laatikon koko.)
KOE-LAATIKKO ————— \$1.00

30 PÄIVÄN ERIKOISTARJOUS
Tehdäksemme "HEN-PEP" tuumaksi kaikille kanaan kasvattajille, tarjoamme tavallisen suuruisen laatikon, sisältäen 3 kertaa niin paljon kuin koe-laatikko, \$2.00 ja suurimpaa kokoa laatikon, sisältäen 10 kertaa niin paljon kuin koe-laatikko—\$5.00

ERIKOISTARJOUS: Keskinkertainen koe-laatikko (3 kertaa niin paljon kuin koe-laatikko) \$2.00; Suurempaa kokoa laatikko (10 kertaa niin paljon kuin koe-laatikko) \$5.00.

Nimi.....
Kuponki.....
Vaihto.....